

denne ikke er medlem af en forening eller en bestemt forening. Men det skal samtidig understreges, at principperne i det danske aftalesystem opretholdes i loven, vel at mærke med støtte fra bl.a. De Konservative og Fremskridtspartiet.

Det sikres nemlig i loven, at eksklusivaftaler fortsat er lovlige i kollektive overenskomster, fordi en privat arbejdsgiver ved ansættelse kan lægge et bestemt medlemskab til grund for beskæftigelse. Arbejdsgiveren skal naturligvis gøre den arbejdssøgende opmærksom på betingelsen. Loven sikrer, at uorganiserede medarbejdere, der er ansat ved indgåelse af eksklusivaftalen, kan forblive uorganiserede, uden at dette medfører afskedigelse.

Men forslagsstillerne anlægger en europæisk vinkel på problemstillingen. Man mener dybest set ikke, at det danske aftalesystem er i overensstemmelse med EU's sociale pagt.

Jeg mener derimod, at den sociale protokol undtager organisationsforhold, et synspunkt, der i øvrigt understøttes af professor, dr.jur. Ruth Nielsen. I handlingsprogrammet til gennemførelsen af det sociale charter foreslås ingen bindende regulering af organisationspørgsmålet. Det sociale charter fastslår nogle grundlæggende principper, f.eks. strejkeretten. Videre slås det fast, at EF's sociale charter er en ikke-bindende EF-retlig regulering. Der er derfor ikke tale om, at Danmark ikke efterlever EU-reglerne.

Det hedder endvidere i EU's sociale charters 12. afsnit, at arbejdsgiverorganisationerne på den ene side og arbejdstagerorganisationer på den anden side har ret til under de vilkår, der gælder efter national lovgivning i praksis, at forhandle og indgå overenskomster.

Nu er vi ved at nærme os kimen, nemlig det forhold, at nøglen til løsningen af problemstillingen omkring den negative organisationsfrihed ligger hos arbejdsmarkedets parter.

Som jeg sagde under behandlingen af B 85, så kan jeg ikke med den respekt, Socialdemokratiet har for det danske aftalesystem, se, at Folketinget skal blande sig i det. Derfor er denne sag ikke længere for Socialdemokratiet. Socialdemokratiet vedstår sig og støtter naturligvis det danske aftalesystem. Det skaber rammen for en kontinuitet, stabilitet på arbejdsmarkedet, og vi kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Bendt Bendtsen (KF):

Det må jo være en grundlæggende ret, at arbejdsgivere og lønmodtagere frit kan slutte sig sammen og oprette foreninger og fagforeninger efter eget valg til varetagelse af både økonomiske og sociale interesser, men det må da også omvendt være frit for enhver at undlade at melde sig ind i de her foreninger.

Uanset hvad vi nu hører fra både arbejdsministre og Socialdemokratiets ordfører, så må vi blot sige, at uanset hvordan man snakker stolpe op og stolpe ned, så rykker det jo ikke en tøddel ved det faktum, at foreningsfriheden er en fundamental menneskeret, og det er jo sagens kerne.

Tænk engang, at vi her i landets lovgivende folkevalgte forsamling 148 år efter, at vi fik vores første frie forfatning, behandler et beslutningsforslag, der drejer sig om sikring af organisationsfriheden. Det er et område, hvor Danmark halter bagefter, når det gælder den personlige frihed til at organisere sig i arbejdsgiverforeninger og fagforeninger. Der må vi blot sige, at Danmark ikke er et foregangsland.

Andre lande som Tyskland, Frankrig og Spanien har allerede forbudt eksklusivaftaler. Det er interessant nok, at alle lande med en aktiv forfatningsdomstol eller et aktivt forfatningsråd så nidkært våger over menneskerettighederne. Den rolle har vi her i landet traditionelt tillagt Folketinget i stedet for Højesteret, og det betyder, at det pålægger os et stort ansvar, som vi må og skal leve op til.

Arbejdsministeren har tidligere fokuseret på, at dette forslag, der jo er en genfremstættelse, udelukkende drejer sig om den negative frihed, som om der dermed lå noget negativt i ordet. Det er jo ikke tilfældet.

Det betyder simpelt hen frihed fra i stedet for frihed til. Hvis arbejdsministeren eller andre ønsker at debattere den positive frihed, så henviser vi til B 43 om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløsheds-kasser.

Man har fremført, at den anden side af dette forslag er at sikre, at den organiserede lønmodtager ikke diskrimineres på grund af fagforeningsarbejde og de borgerlige ikke skulle interessere sig for det. Selvfølgelig gør vi det. Vi er imod enhver form for diskrimination, og det hører naturligvis med til organisationsfriheden, at man ikke stilles dårligere på grund af ens organisationsmedlemskab.

Dette er imidlertid på ingen måde et argument mod friheden til at melde sig ind i orga-